

Chalíl Džibrán • Bohové země

Chalíl Džibrán

B O H O V É   Z E M Ě

Vyšehrad 2007

Translation © Martin Pokorný, 2007

Illustrations © Johana Hrabíková Vojnářová, 2007

ISBN 978-80-7021-870-9

Když nadešla noc – byl dvanáctý věk –
a ticho, příliv noci, pozřelo vrchy,
tři bozi zemí zrození, Titáni, Páni života,
zjevili se nad horami.

Řeky jim tekly okolo nohou,
mraky jim plynuly hrudí
a jejich hlavy se důstojně pozdvihly nad světem.

Mluvili pak, a jako vzdálený hrom
jejich hlasy doznívaly krajinou.

PRVNÍ BŮH

Vítr vane na východ;
svou tvář toužím obrátit k jihu,
neb nyní mne dusí pach zmaru a smrti.

DRUHÝ BŮH

Toť sladká a hojná vůně pálených těl,
je příjemná, lákavá, libá.

PRVNÍ BŮH

Toť pach smrtelnosti, vypuzený vlastním
nečistým plamenem.

Tíživě hustý, on naplnil vzduch
a jako hnusný dech pekel
dráždí mé smysly.

Svou tvář toužím obrátit k severu bez vůní.

DRUHÝ BŮH

To pálí se život a jeho plodná síla,
a neznám vůni nad to libější.

Bohové žijí z obětin,
svou žízeň zahánějí krví,
své nitro ztišují dušemi v rozpuku
a šlachy jim mohutní z nehynoucích vzdechů
těch, s nimiž prodlívá smrt;
trůn mají vystavěn na prachu pokolení.

PRVNÍ BŮH

Můj duch je znaven vším, co jest.
Ke stvoření světa bych nepozdvih' ruku,
ani ke zničení.

Nežil bych dále, moci jen zemřít,
neb tíha věků na mě doléhá
a odvěký pláč oceánu ruší a ničí můj klid.

Opustit první „chci“, nic víc,
a zmizet jak slunce v podvečer;
zbavit své božství účelu, jen to,
a svou nesmrtelnost vdechnout prostoru
a nebýt již;
moci než pozřen být a z paměti času odplynout
do prázdna nicoty!

TŘETÍ BŮH

Poslyšte, bratři, mí pradávni bratři.
Hle, mladík v úvozu

vyzpívává do noci srdce své.
Lyru má zlatou a z ebenu.
Zlatě a stříbrně zní ten hlas.

DRUHÝ BŮH

Nezpyšním dost, abych nebyl už víc.
Jen nejtěžší cestu já vybrat si moh':
sledovat měsíce a podpořit důstojenství let;
rozhodit sémě a vidět, jak proniká zem;
z úkrytu na světlo vyvolat květ
a sílu mu dát, aby žít mohl sám,
a pak jej vyrvat, když lesní smršť řve smíchy;
vzvednout člověka z tajemné tmy,
leč kořeny jeho nechť dál se vinou k zemi;
dát mu žízeň po životě, a smrt ať mu nalévá;
nadát ho láskou, co sílí v bolesti,
co pozvedá se v touze, vzrůstá ve stesku
a odplouvá s prvním objetím;
lidskou noc obestříť sny lepších dní,
lidský den vyplnit vizemi bujných nocí,

a přec uzavřít jeho dni, jeho noci
do mezí neměnné podobnosti;
představám připojit křídla jak horskému orlu,
myšlenky rozehnat v dál jak na moři bouře,
leč dát mu paže vlažné v rozhodnutí
a nohy ztěžklé, ztěžklé rozvahou;
seslat mu radost – nechť nám ji vyzpívá! –
a lítost, s níž k nám se obrátí,
a pak jej odvrhnout,
když země, hladová, volá po potravě;
duše nechť člověčí vzlétne až do nebes,
kde lze vytušit náš zítřek,
a jeho tělo nechť se boří do bažin,
kde nelze zapomenout včerejšek.

Tak kralujme člověku až do konce času,
vládnouce dechu, co počal v křiku matky
a skončí v hořkém nářku sirotků.

PRVNÍ BŮH

Ač žízním v duši, nepozřel bych mdlou krev
vetché rasy,
neb otrávena čiš a víno v ní je trpké ústům mým.
I já prohnětl jíl a podobám dal procitnout,
co splývaly pak z prstů mých na blata a do kopců.
I já zažehl temnou propast prapočátků života
a zřel jej pak vylézat z jeskyň ke skalám.
I já přivolal jarní čas a dal mu rozkvést v kráse,
jen ať vábí, co je mladé, a ať je nutká k plození.
I já jsem skrze chrámy vedl člověka
a změnil tichý strach před neznámým
v přeúzkostnou víru v nás, nespátřené
a nedosažitelné.

I já mu přehnal strašnou bouři nad hlavou,
až před námi se sklonil,
a třásl zemí, jeho oporou, dokud nás neprosil;
i já jsem na něj pohnal divý oceán,
dokud nezahynul, po nás volaje.
To vše jsem učinil, a víc.

A všechny činy mé jsou marnost, prázdnota.
Marné je bdění a prázden je spánek
a třikrát prázdný a marný je sen.

TŘETÍ BŮH

Bratři, mí šťastní bratři,
v údolí, v myrtovém háji
pro měsíc dívka tančí,
tisíce rosy hvězd ve vlasech,
okolo pat křídel tisíce.

DRUHÝ BŮH

Člověka, svou révu, my pěstili a pleli
v rudém oparu prvního úsvitu.
Zřeli jsme chabé pruty růst
a v letech beze všech podzimů, jar
my o lístky pečovali.
Před hněvem živlů jsme skrývali révová očka,
proti všem duchům temna jsme bránili květ.
A nyní, když keře nám poskytly plod,

jej do lisu nevezmeš, prázdnou necháš číš?
Vždyť cí ruka mocnější tvé se po hroznu vztáhne?
A cí hrdlo vznešenější tvého po nápoji prahne?
Člověk, sousto pro bohy,
slávy svojí dosáhne,
když jeho bezúčelný dech vysají svaté boží rty.
Vše, co je lidské, jde vniveč, když zůstane lidským:
nevinnost dětství a sladká extáze mládí,
vášeň ve zralosti příkré a moudrost,
když nadejde stáří;
královská skvělost a válečný triumf,
básníků sláva a snílků a světců též čest;
toto vše a vše z toho rodu je pro bohy chléb.
Budiž to nic než neuctěný chléb,
když jej bozi nepozvednou k ústům.
Stejně jako se němé zrno v ptačím hrdle změní
v píseň lásky,
i člověk co pro bohy chléb zachutná božsky.

Chalíl Džibrán
B O H O V Ě Z E M Ě

Edice Harmonie, svazek šestnáctý

Podle anglického originálu The Earth Gods, vydaného nakladatelstvím William Heinemann Ltd., Londýn 1962, přeložil Martin Pokorný. Ilustrace Johana Hrabíková Vojnárová. Typografie Zdeněk Ziegler. Vydalo nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o., roku 2007 jako svou 759. publikaci. Vydání první. Stran 64. Odpovědný redaktor Martin Žemla. Vytiskla tiskárna Ekon, Jihlava
Doporučená cena 148 Kč.

Nakladatelství Vyšehrad, spol. s r. o.
Praha 3, Víta Nejedlého 15
e-mail: info@ivysehrad.cz
www.ivysehrad.cz

ISBN 978-80-7021-870-9